

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **U. A.**
státní příslušnost U.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020 č.j. CPR-12741-2/ČJ-2020-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 10. 8. 2020 č.j. CPR-12741-2/ČJ-2020-930310-V234 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) vydaného Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie (dále jen „**žalovaný**“),

jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 25. 2. 2020 č.j. KRPA-66768-15/ČJ-2020-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských Evropské unie, od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, doba k vycestování z území členských států Evropské unie byla stanovena do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, dále bylo rozhodnuto, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 téhož zákona.

II. Žalobní body

3. Žalobce uvedl, že nerozporuje skutková zjištění správního orgánu, neboť překročil dobu platnosti krátkodobého víza, a to z toho důvodu, že neporozuměl jeho možnostem, zaměnil dobu platnosti víza s dobou koridoru pro jeho čerpání, octil se v České republice neoprávněně, nevěděl, jak má situaci řešit. Domnívá se však, že zjištěný stav věci byl chybně interpretován, nebyly zohledněny individuální okolnosti případu, zejména okolnosti polehčující, správní vyhoštění v délce 2 let tomu neodpovídá.
4. Namítal, že finální rozhodnutí musí naplňovat požadavky přiměřenosti ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, stejně tak jako doba, na kterou je správní vyhoštění ukládáno, tato doba musí odpovídat též výsledkům provedeného dokazování.
5. Měl za to, že nejednal v přímém úmyslu, ale nedbalostně, což vyplynulo z dokazování, jedná se o první porušení zákona, žalobce provedl hlubokou sebereflexi, pokud se přičinil o odstranění protiprávního stavu a dobrovolně se obrátil na policejní orgán, projevil zájem vycestovat do domovského státu, kde žije jeho rodina, poskytoval správnímu orgánu součinnost. Jedná se pouze o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života, k nápravě žalobce došlo již působením samotného správního řízení, proto je možné uložit správní vyhoštění při spodní hranici zákonem stanovené sazby.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť je v nich reagováno na totožnou argumentaci, jaká je uvedena v žalobě.
8. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Dne 25. 2. 2020 se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem vyřešení svého neoprávněného pobytu na území ČR, z jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že zde má pouze jediné lotyšské vízum - LVA typu C s platností 22 dnů v období od 28. 6. 2019 do 3. 8. 2019, proto vzniklo podezření, se se nachází na území České republiky neoprávněně. Žalobce předal správnímu orgánu I. stupně žádost o zahájení řízení, ve které uvedl, že na území Evropské unie přicestoval dne 12. 7. 2019 a do České republiky dne 14. 7. 2019, nenašel zde pracovní uplatnění, proto má zájem na vycestování do domovského státu. Následně byl žalobce zajištěn a dne 25. 2. 2020 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
11. Žalobce dne 25. 2. 2020 při svém výsledku do protokolu uvedl, že do Schengenského prostoru přicestoval letecky do Lotyšska dne 12. 7. 2019, do České republiky přicestoval jako turista dne 14. 7. 2019, od té doby je zde nepřetržitě, ví, že je zde neoprávněně, tvrdil, že špatně pochopil platnost víza a myslel, že zde může pobývat déle, pak se nějak zamotal a už to neřešil, dnešního dne se dostavil situaci vyřešit, žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil, bydlí na P. v pronajatém bytě se svými krajany, nahlášený tam není, finanční prostředky si přivezl z U., kde má manželku a tři děti, v České republice nikoho nemá a nemá k ní žádné vazby, nevlastní zde majetek, o udělení mezinárodní ochrany nežádal, je zdravý, vycestuje dobrovolně, peníze na vycestování má, v U. mu nic nehrozí.
12. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 25. 2. 2020 vydaného Ministerstvem vnitra na žádost správního orgánu I. stupně vycestování žalobce do U. je možné, nebyly nalezeny žádné skutečnosti, pro které by žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí, ani jiné důvody bránící vycestování.
13. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 2. 2020, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Zjistil, že žalobce pobýval na území ČR na základě víza typu „C“ LVA s platností od 28. 6. 2019 do 3. 8. 2019 s délkou pobytu na 22 dní, kdy vstupní razítko v jeho pase je ze dne 12. 7. 2019,

na území tedy mohl pobývat do 2. 8. 2019, žalobce na území pobýval neoprávněně od 3. 8. 2019 do 25. 2. 2020, čímž naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shledal, že dopad daného opatření je přiměřený, v tomto směru poukázal na to, že žalobce má rodinu tj. manželku a děti v U., v ČR nikoho nemá, je zde poprvé, nemá zde navázány žádné vazby, nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mu bránily vycestovat, žalobce počítá s návratem do své země, nepřerušil k ní vazby, v daném případě veřejný zájem převážil nad zájmem jednotlivce. Vycházel z judikatury ESLP a aplikoval ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, po zhodnocení všech kritérií v něm uvedených dospěl k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí je přiměřený, neboť žalobce je dospělou osobou, která je schopna se o sebe postarat, není ve věku seniora, jeho zdravotní stav je dobrý, na území si nevytvořil rozsáhlé kulturní a společenské vazby, nemá zde ani vazby ekonomické, nemůže zde pracovat, v domovském státě má zázemí; uzavřel, že rozhodnutí o správním vyhoštění je povaze a míře protiprávního jednání žalobce zcela přiměřené. Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti provinění, ve prospěch žalobce zohlednil, že žalobce se správním orgánem I. stupně spolupracoval, odpovídal na všechny jemu položené otázky, svou pobytovou situaci řešil z vlastní iniciativy a do nelegálního postavení se dostal tím, že nepochopil platnost víza. Vyšel ze závazného stanoviska k vycestování ze dne 25. 2. 2020.

14. Žalobci byl dne 25. 2. 2020 vydán výjezdní příkaz s vylepeným štítkem do 22. 3. 2020.
15. Žalobce podal dne 1. 3. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, tvrdil, že rozhodnutí nedostatečně zohledňuje individuální okolnosti případu, zejména skutečnost, že se jednalo o pochybení žalobce při kalkulaci doby platnosti víza, nikoli o úmysl spočívající v projevu neúcty k místnímu právnímu řádu. Dále měl dle názoru žalobce správní orgán zohlednit též skutečnost, že se jednalo první protiprávnost na území ČR a přičinil se o odstranění protiprávního stavu. Byl si vědom, že s ohledem na délku trvání jeho neoprávněného pobytu je správní vyhoštění na místě, avšak jeho délku považoval na nepřiměřeně přísnou, požadoval její snížení na dobu 1 roku.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 10. 8. 2020 uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě jednoznačných skutkových zjištění podložených dostatečnými podklady, vytýkané jednání bylo správně definováno a právně kvalifikováno dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně řádně zjistil, že nejsou dány důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a správně též vyšel ze závazného stanoviska k vycestování, žalobce zjištěný skutkový stav nijak nerozporoval, naopak jej v odvolání doznal. Shledal, že doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonných mezích a způsobem korespondujícím s rozhodovací praxí v obdobných případech. Měl za to, že správní orgán I. stupně zjistil skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyhověl požadavkům ust. § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu, nebyla jiná možnost, než uložit správní vyhoštění. Žalovaný se zabýval přiměřeností dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, shledal, že správní orgán I. stupně veškeré relevantní okolnosti komplexně posoudil,

řádně zkoumal kritéria dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, dospěl ke správným závěrům, které řádně zdůvodnil, nejedná se o nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný považoval za podstatné, že žalobce od 3. 8. 2019 do 25. 2. 2020 pobýval v České republice neoprávněně, porušil tak povinnost dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, takové jednání odůvodňuje správní vyhoštění na dobu 2 let, a to přesto, že se žalobce sám dostavil ke správnímu orgánu, neboť stanovení kratší doby by nebylo dostatečně účinné a odrazující. Měl za to, že v řízení byly dostatečně posouzeny polehčující okolnosti (žalobce se správním orgánem spolupracoval, doznal se, byl doposud bezúhonný), tak i okolnosti přitěžující (dlouhodobý neoprávněný pobyt v ČR bez oprávnění k pobytu), uložení doby 2 let tak považoval za zcela adekvátní, daná skutková podstata nestanoví nutnost úmyslného zavinění a lze jí tak spáchat i z nedbalosti, osoba zamýšlející pobývat na území ČR je povinna si zjistit příslušné podmínky, neznalost zákona zde neomlouvá a žalobce se po celou dobu svého neoprávněného pobytu tj. po 7 měsíců nepokusil svoji situaci řešit. Uvedl, že v postupu správního orgánu I. stupně nezjistil žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, protiprávní jednání bylo prokázáno, skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, předpoklady vydání rozhodnutí dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny, nebyly zjištěny důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 téhož zákona, stanovení doby správního vyhoštění 2 let shledal za správné ve všech aspektech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných

vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

21. V projednávané věci je nesporné, že žalobce na území ČR v období od 3. 8. 2019 do 25. 2. 2020, tedy po dobu cca 7 měsíců, pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, žalobce skutkový stav zjištěný správními orgány obou stupňů nepopírá a je si vědom toho, že délka této doby je významná. Přesto se domnívá, že vůči němu mělo být postupováno mírněji, nesouhlasí s dobou správního vyhoštění 2 let, v této souvislosti argumentuje zejména motivací svého jednání a svým chováním v průběhu správního řízení. Soud tuto argumentaci neshledal opodstatněnou.
22. Správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, tj. zejména nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zda je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené a zda nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, což žalobce žádným způsobem nevyvrací ani nerozporuje.
24. Správní orgány obou stupňů se též důkladně zabývaly posouzením přiměřenosti přijatého opatření, a to rovněž ve vztahu k délce doby, na kterou bylo správní vyhoštění ukládáno. Přitom vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, všechna tato kritéria zhodnotily, vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Posoudily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, tuto závažnost odvozovaly zejména od

délky neoprávněného pobytu na území a od skutečnosti, že se žalobce za celou dobu jejího trvání nepokusil nijak svou pobytovou situaci řešit. Na druhou stranu však přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, což je explicitně uvedeno v jejich odůvodnění, zohlednily, že se žalobce do dané situace dostal tím, že nepochopil platnost víza, ke správnímu orgánu se dostavil dobrovolně, se správním orgánem spolupracoval a odpovídal na položené otázky, doznal se a doposud byl bezúhonný. Nelze tudíž přisvědčit žalobní námitce, že by správní orgány tyto okolnosti pominuly. Vedle toho se zabývaly též osobní, rodinnou a ekonomickou situací žalobce, zjistily, že má veškeré rodinné, sociální a ekonomické vazby v domovském státě, kde žije jeho manželka a děti, v České republice si žalobce žádné vazby nevytvořil, je zdravý, nebyla zjištěna žádná překážka bránící vyhoštění, z toho dovodily, že jeho integrace zpět v domovském státě nebude nijak problematická.

25. K tomu je třeba uvést, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní. Zároveň není rozhodná ani otázka zavinění, protože daná skutková podstata s pojmem zavinění vůbec nepracuje, nerozlišuje tudíž ani to, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti. Tyto aspekty mohou mít význam pouze pro posouzení závažnosti jeho jednání, což správní orgány učinily.
26. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se podává, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let, v tomto rozmezí má tedy prostor pro správní uvážení, které je limitováno maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Přitom musí zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zároveň musí správní orgán výkon správního uvážení dostatečně odůvodnit, aby rozhodnutí bylo soudně přezkoumatelné.
27. Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. *„(...) samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“* V této souvislosti pak správní soud posuzuje, zda správní

rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 - 106, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 - 47, nebo nález Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).

28. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 2 let považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let), soud neshledal u správních orgánů obou stupňů svévolné překročení správního uvážení. Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
29. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobce, v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatele lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
30. Městský soud v Praze tak neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené individuálním okolnostem případu, správní orgány obou stupňů komplexně posoudily všechny relevantní okolnosti dané věci za zachování principu proporcionality. V celkovém souhrnu po zvážení všech individuálních okolností určily dobu správního vyhoštění na 2 roky, což soud považuje za adekvátní, v postupu žalovaného neshledal žádné nedostatky, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů považuje za zákonná a dostatečným způsobem odůvodněná.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce